

meget godt kunde finde sig deri. Jeg havde altsaa denne Commissionbetænkning, men en Ordning paa den Maade, blev, som jeg har tilladt mig at bemærke, fravaadet af alle Seminariedirectioner og af alle Seminarieforstanderne med Undtagelse af en eneste. Jeg forvijsede mig endvidere, saa godt som det var mig muligt, om, at denne Stræben efter Lighed ikke vilde blive tilfredsstillende ved denne Ordning, og saa vil det høie Thing vist ikke finde det besynderligt, at jeg derefter tog den Beslutning, at lade denne Sag ligge som Noget, jeg ikke fandt Anledning til at sætte i Bevægelse. Der blev altsaa Intet foretaget, og, naar man i det andet Thing har bebrejdet mig, at jeg skulde være Skyld i, at Sagen er kommen derhen, hvor den er kommen, saa vil jeg haabe, at det høie Thing vil erkjende, at denne Bestyrdning ikke er grundet. Der er Forskjel mellem at kunne tiltræde et af enkelte Mænd udarbejdet Forslag og at have Haab om at kunne faae det sat igjennem. Jeg føler mig fuldstændigt overbevist om, at det ikke vilde have været mig muligt, og at det i alt Fald ikke vilde være lykkes derved at dæmpe den herfjendende Stræben efter Lighed. Da Sagen kom frem i det andet Thing, udtalte jeg mig derimod. Da der var nedsat et Udvalg, og det confererede med mig, udtalte jeg, at, forsaavidt Nigsdagen i sin Hæelhed, altsaa saavel Landstinget som Folkethinget, maatte finde det rigtigt, at man af Hensyn til denne Stræben efter Lighed i dette Forhold skulde gjøre en Forandring, som med Hensyn til Statsseminarierne ikke er nødvendig, og om hvis Gavnlighed for Statsseminarierne der kan være Spørgsmaal, men som jeg paa den anden Side heller ikke kan erkjende for at være farlig for Statsseminarierne, og vedtage en saadan Ordning og selvsølgelig bevilge den fornødne Pengesum dertil, kunde jeg ikke finde mig foranlediget til at modsætte mig det. Saaledes har min Stilling været; jeg haaber, at den nu vil være fuldstændigt klar for Thingets ærede Medlemmer. Jeg gjentaager, hvad der er det Væsentligste, at jeg som

Minister føler mig fuldstændigt overbevist om, at en Forandring af Examen for Statsseminariernes Vedkommende er umødvendig; jeg har Tvivl om, hvorvidt Forandringer i den Retning ere gavnlige; men jeg nærer ingen Tvivl om, at Statsseminarierne ikke vilde være udsatte for nogen væsentlig Fare, hvis Forslaget vedtages. Der er en Ting endnu, som er mig klar, det er, at denne Foranstaltning vil blive meget dyr, og med disse Bemærkninger har jeg i det andet Thing henstillet og skal nu henstille til dette Thing, hvorledes det vil stille sig til Sagen.

Jeg skal nu gaae over til at berøre nogle Ytringer af de Herrer, der have havt Ordet. Jeg maa da først udtale min Aerkjendelse til den ærede Landstingsmand, der først havde Ordet, for den aerkjendende og upartiske Maade, hvorpaa han omtalte den Behandling, som vedkommende Examinander havde nyt ved den nu i en Række af Aar stedfundne almindelige Skolelærerexamen. Han gjorde dernæst en Bemærkning om, at det kunde være heldigt, at „Odense“ i §. 1 blev forandret til „Aalborg“. Jeg troer ogsaa, at Endeel kan tale for, at man, forsaavidt man gaaer ind paa at lade Examen afholde paa forskjellige Steder i Provindserne, da vælger Aalborg eller Viborg eller en anden By i det nordlige Sylland. Forbindelsen med Thy er jo nu ikke vanskelig, saa at jeg ikke kan see, at det er nødvendigt, at Odense kommer med. Jeg vil i alt Fald troe, at Aarhus hellere maatte ombyttes med Kolding eller Veile. (Festen: Eller Horsens!) Ja, saa kom det i alt Fald det ærede Medlem nærmere. Forslag i den Retning skulle altsaa hos mig slet ikke møde Vanskeligheder, og jeg troer, at det maastee endog saa vilde være en Forbedring, at der blev valgt Aalborg eller Viborg; og da maastee istedetfor Aarhus, Kolding eller Veile eller Horsens, samt Kjøbenhavn. — Det glædede mig at høre det ærede Medlem udtale, at han meente, at et halvt Aars praktisk Virksomhed ved Skolen ikke var tilstrækkelig; han meente,